

Jeg veed ikke, om der muligvis skulde staa: „et vist Logt til Lands eller Vand“. men selv i saa Tilfælde veed jeg ikke, hvad Meningens egentlig er. I § 94 er der fastsat Straf for den, der paafører sig selv Sygdom eller Legemsfeil paa en saadan Maade, at han bliver udnygtig til Tjenesten, men jeg tror tillige, det er nødvendigt at have Bestemmelse om, at ogsaa den, der lader en Anden paaføre sig saadanne Svagheder, skal straffes. Jeg tror ikke, det er mere end et Par Fiden, at man havde et saadant Tilfælde. I § 95 hedder det: „Den, som ved at foregive Sygdom eller ved andre ulovlige Midler unddrager sig fra Tjeneste, skal, for saa vidt han ikke har forskyldt højere Straf efter andre Bestemmelser, anses med Fængsel eller med Embeds eller Bestillings For-tabelse“. I Motiverne gives der mærkelig nok ikke nogen som helst Oplysning om, hvorfor denne Bestemmelse er nødvendig; jeg skjønner ikke, den er nødvendig. Det erede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgkreds (Bojfen) kaldte §§ 115—119 for de egentlige disciplinære Paragrafer, men det er en Misforstaaelse, da disse Paragrafer netop omhandle Subordination og Respekt. De disciplinære Paragrafer ere §§ 176—179, og naar det erede Medlem sagde, at Redaktionen i §§ 115—119 nu var rigtig — saa vidt jeg forstod ham skulde der i disse Paragrafer tidligere have været Uklarhed med Hensyn til Foresatte og Overmænd — saa har jeg en modsat Anskuelse, nemlig den, at netop den Redaktion, som man nu har brugt — jeg veed ikke, hvorledes den tidligere har været —, er urigtig paa flere Steder, men det er jo i alt Fald Noget, som kan rettes. I § 123 fastsættes Straf for den, som for højere Foresatte fremsøger en ubegrundet Klage over sin Foresatte. Dette er i sin Orden, men lige saa nødvendigt og rigtigt er det, at der ogsaa er Straf for den Foresatte, der tilbageholder en Klage. Og naar jeg mener, at det er nødvendigt, at en saadan Bestemmelse tilføies i Straffeloven, saa er det ikke, fordi jeg tror, at saadanne Forhold finde Sted i Hæren, men fordi man saa ofte hører Tale om, at det ikke nytter, at den Underordnede klager, da Klagen aldrig kommer videre. Lad det da staa i Straffeloven, at det er strafbart at undertrykke en Klage, saa at man maaske ophører at komme med denne løse Tale. § 135 betragter det som en strafbar Handling at paalægge Underordnede Arbejde til sin private Nytte. Dette Spørgsmaal har vistnok været under Diskussion tidligere. Jeg har et ubestemt Indtryk af, at man tidligere ikke vilde gaa ind paa, at dette Sted fik nogen som helst anden Affattelse. Jeg kan ikke se, at det er nogen strafbar Handling, at jeg arrangerer mig med en Underordnet, saaledes at jeg med hans egen Billie paalægger ham et Arbejde eller at det i Virkeligheden skulde være en strafbar Handling, om, naar jeg har en Hestepasser, jeg faar ham til for Betaling foruden til at passe Hesten tillige til at

passe mig. Jeg tror ikke, det er strafbart, men saaledes som Paragrafen er affattet, maa det betragtes som strafbart. I § 149 er man gaaet en hel ny Vej. Den tidligere Regel har været, at i Krigstilsælde søgte man paa enhver mulig Maade at stramme Disciplinen saa stærkt som muligt, fordi der var saa meget, der bidrog til at løsne den. Men hvad har man gjort i § 149? Man siger: „Naar Nogen i fjendtlig Land stjæler eller røver Gods, der tilhører den fjendtlige Stat eller dennes Indvaanere, skal Krigsretten være bemyndiget til at nedfatte de i de borgerlige Love for slige Forbrydelser indeholdte Straffe, og maa Straffen ingen sinde overstige et vist Maximum. Og endvidere siges der: „Skal Nogen dømmes efter den Paragraf, eller bliver Nogen, som er dømt efter samme, senere tiltalt for Tyveri eller Ran, komme Reglerne om gjentaget Tyveri ikke til Anvendelse.“ Det er høist farligt at rokke ved de hidtil gjældende Regler. Skal der gøres noget, saa maa der stærkes og ikke gøres svagere. I § 157 har man sat Straf for den, der af Skjodesløshed afgiver urigtige Meldinger, Attester eller Beretninger i Tjenestefager. Jeg anser denne Bestemmelse saa meget mindre nødvendig, som der i § 156 er Straf for den, som i det Hele taget under sin Tjenestepagt viser en høj Grad af Uærlighed eller Skjodesløshed; det maa være tilstrækkeligt; men gjentager man Bestemmelsen paany i § 157, saa faar den en anden Karakter, og det frygter jeg. Jeg tror, det er tilstrækkeligt, naar man i Straffeloven har Bestemmelse om, at den, der forsætlig afgiver falske Meldinger eller Indberetninger osv., skal straffes; men man behøver ikke at sætte speciel Straf derfor, naar det kun sker ved Skjodesløshed. — Naar ikke Fiden var saa langt fremrykket, skulde jeg komme nærmere ind paa §§ 176—180; thi de ere Lovens egentlige svage Sider. Deri indeholdes Straffe, som mest af alle komme til Anvendelse, og der er man kommen til de højeste Nedfattelser. Man vil saaledes ikke efter § 176 straffe stille Drukkenflab. Naar en Mand gaar stille fuld hver Dag, saa kan han ikke straffes, naar han forøvrigt ikke forarsager Uorden eller Forargelse. (Th. Nielsen: Det er rimeligt). Er det rimeligt? Det finder jeg nu ikke. For alle Forseelser, der begaas med Hensyn til Disciplinærpligten, straffes med Vagtarest, første Gang i een Dag, anden Gang i to Dage og tredje Gang i 4 Dage. Naar en Mand bliver ude om Natten fra sit Kvarter, saa bliver ligeledes Straffen potentferet, og han faar første Gang to Dages Vagtarest og anden Gang — 2° = 4 — og tredje Gang — 2° er 8 — 8 Dages Vagtarest. Jeg tror ikke, at det gaar an at fastsætte disse meget lave Straffebestemmelser for disse Forseelser; thi det vil blandt Andet føre til, at, hvis